

3

· Pomidorų byla ·

.....
Košmaras „La Tomatina“
.....

Tai vyksta kiekvienais metais. Tiksliai tuo pačiu laiku. Visada – trečiadienį. Niekas neprisimena, kada tai prasidėjo. Dešimtys pomidorų kartų paprasčiausiai žino, kad ta diena ateis. Bet ji visada tokia pat baisi. Tą trečiadienį mirštama dėl kitų smagumo. Toks lengvas žaidimėlis, štai ir viskas.

Jie ateina, jų daug, šmirinėja tarp krūmų, vaikšto, kalbasi tarpusavyje, tarsi nedarytų nieko ypatingo. Vieną po kito skina prinokusius apvalius pomidorų kūnelius nuo gyvastį jiems teikiančių krūmų. Daro tai netgi rūpestingai, švelniai sukrauna į krepšius, kad nepažeistų. Tai smurtautojų švelnumas, jie nori, kad aukos vykdant egzekuciją atrodytų tobulai.

Pirmieji į akis krinta seniausi ir raudoniausi. Jiems išsigelbėti nelmta. Visi šiandien žus. Jaunesniems kartais pavyksta pasislėpti po lapeliais. Kiekvienas dabar stengiasi būti žalias. Bet jokios maldos nepadeda. Kas kartą paraudo saulėje, tas niekada nebus kitos spalvos. Keliems pavyko. Jie liko. Verkia. Džiaugiasi. Sielvartauja. Liko tam, kad papasakotų šią istoriją kitai kartai, kuri čia užaugs bijodama to trečiadienio. O jie dar nežino paties baisiausio, nežino, kas nutinka tiems, kuriuos išsinešė. Tik spėlioja. Bet ir kas galėtų numatyti, kiek kraujo išteka iš mažo pomidoro?

Viskas baigsis apgailėtina, aidint smurtautojų juokui. Sakoma, kad jie čia suvažiuoja iš viso pasaulio, visi nori dalyvauti. Tikriausiai jie džiaugiasi mėnesių mėnesiais. Nes tai karas su gyvomis kulkomis. Ranka stipriai čiumpa pomidorą, suspaudžia, pasveria. Tas spustelėjimas dar neskausmingas, tai tik žiauri pradžia to, kas tuojau įvyks. Paskui ranka pakyla, užsimoja, akimirka sustingsta ir meta pomidorą tolyn – kaip iš svaidyklės. Kuo toliau skrenda, tuo stipriau atsitrenkia. Tai gali trukti sekundę arba kelias.

Mirtis ištinka iškart. Iki to laiko jaučiamas tik oro šniokštimas ir neapsakomas siaubas, kas įvyks po akimirkos. Tai kruvina mirtis, nors skausmas trunka tik akimirka, o paskui – jau nieko. Blogiausia, jei pataiko į sieną. Raudoni pomidoro viduriai slysta siena žemyn.

Nežinia, kur čia kruvinos sultys, o kur elastinga odelė. Jeigu nukrinta ant žemės – irgi nieko gero. Dar keletas gyvenimo minučių, kol kieno nors sunkus batas sutraiško skaudantį kūną. Praėjus valandai, visi šių žiaurių žudynių dalyviai pasidaro raudoni nuo galvos iki kojų.

Juokiasi. Laižo negyvus pomidorų kūnus nuo savo rankų.

Žemė sugeria sodrų raudoną pomidorų kraują.

